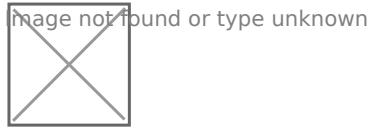

Εκκλησάρηδες:Οι διακονητές των εξωκκλησιών της Κοζάνης (π. Κωνσταντίνος Ι. Κώστας, παπαδάσκαλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Με την προσέλευση και τη συμμετοχή τους στη Θεία Λειτουργία (**2-4-2016, Γ' Σάββατο της Σαρακοστής**) στον ιερό ναό του αγίου Διονυσίου Βελβεντού εξέφρασαν λειτουργικά και ευχαριστιακά **την ευγνωμοσύνη τους** στον **όσιο Διονύσιο τον εν Ολύμπω, οι εκκλησάρηδες** των (έντεκα 11) **εξωκκλησιών** για την αποδοχή στασιδιών, καρεκλών, αναλογίου, παγκαριού κ.ά. από την αντικατάστασή τους στον ενοριακό ι. ναό, ως δωρεά του αγίου Διονυσίου του εν Ολύμπω στα εξωκλήσια.

Συγκεκριμένα **οι εκκλησάρηδες των εξωκκλησιών:** αγίου Θωμά Βελβεντού, αγίου Αθανασίου Σκούλιαρης, αγίας Παρασκευής (κεντρικός ναός) Πολυφύτου, Γενεσίου του Προδρόμου Παλαιογρατσάνου, αγίων Θεοδώρων Παλαιογρατσάνου, Γενεσίου της Θεοτόκου Βελβεντού, Προφήτη Ηλία (Μπάικου) Βελβεντού, αγίου Γεωργίου Γρατσάνης Βελβεντού, αγίου Ιωάννη του Καλυβίτη Βελβεντού, Αναλήψεως του Κυρίου (Παπασπανού) Βελβεντού, Αναλήψεως του Κυρίου

(Κρομμύδα-Καραγιάννη-Παπαγόρα) Βελβεντού, **ζήτησαν** την με λειτουργικό-ευχαριστιακό τρόπο έκφραση της συλλογικής ευγνωμοσύνης τους στο πρόσωπο του αγίου Διονυσίου του εν Ολύμπω για ό,τι πρόσφερε στα εξωκλήσια που διακονούν, ο Άγιος.

Στο αναλόγιο έψαλαν χορωδιακά ο Γιώργος Καραγιάννης, ο Γιάννης Παπαγόρας, η Δήμητρα Κίτση-Βαλωμά και ο Θωμάς Πουλιάνας.

Ο π. Κωνσταντίνος μετέφερε στους εκκλησάρηδες την ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης κ. Παύλου για το σπουδαίας αξίας πνευματικό έργο που επιτελούν στα εξωκλήσια οι εκκλησάρηδες.

Εργατικοί, φιλότιμοι, ανιδιοτελείς, με πίστη και αγάπη στο Θεό οι εκκλησάρηδες θεμελιώνουν, ανεγείρουν και αποπερατώνουν μικρά και μεγαλύτερα ξωκλήσια. Και δε σταματούν εδώ. Συνεχίζουν (αθεράπευτα ερωτευμένοι με το Θεό) το διακονικό έργο (ενισχυόμενοι από τους πιστούς) εξοπλίζοντας τα εξωκλήσια με ιερά σκεύη, εικόνες φορητές και τοιχογραφίες και καλλωπίζοντάς τα και τον περιβάλλοντα αυτά χώρο.

Οι εκκλησάρηδες μαζί με τα εξωκλήσια δίνουν **μαρτυρία Ιησού Χριστού** στον κόσμο.

Τα εξωκλήσια είναι όμορφα. Έχουν χάρη. Μέσα σ' αυτά και γύρω από αυτά είναι σε μικρογραφία η κτίση όλη. Είναι μικρές οάσεις για πνευματικό ανεφοδιασμό. Είναι πυρηνικές συσπειρώσεις (όχι καταστροφής ή αποστολών με φονικές χειροβομβίδες για τη σφαγή των "απίστων") αλλά πυρηνικές συσπειρώσεις **ελευθερίας, διαλόγου, αγάπης** και περίσσιας **ζωής** για τον (οιονδήποτε) άνθρωπο, τον κατ' εικόνα του Τριαδικού Θεού πλασμένο.

Μέσα στα ταπεινά και φτωχικά (ωστόσο φροντισμένα) εξωκλήσια μαθαίνεις για το Θεό, οσμίζεσαι το Θεό ως ενέργεια φωτός και αγάπης, ελευθερίας και ζωής. Βλέπεις το ήθος του Χριστού, όπως αυτό βγαίνει (και μέσα) από το **Ευαγγέλιο της ημέρας**: "Ου χρείαν έχουσιν οι ισχύοντες ιατρού, αλλ' οι κακώς έχοντες. Ουκ ήλθον καλέσαι δικαίους, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν" (Μαρκ. β' 17). Δεν έχουν ανάγκη από γιατρό οι υγιείς αλλά οι άρρωστοι. Δεν ήρθα να καλέσω σε μετάνοια τους δικαίους αλλά τους αμαρτωλούς. Ήταν η απάντηση του Χριστού στους "ενοχλημένους" γραμματείς και Φαρισαίους όταν "ιδόντες αυτόν εσθίοντα μετά των τελωνών και αμαρτωλών έλεγον τοις μαθηταίς αυτού: τι ότι μετά των τελωνών και αμαρτωλών εσθίει και πίνει;" (Μαρκ. β, 16). Οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, βλέποντας ότι τρώει με τελώνες κι αμαρτωλούς, ρωτούσαν τους μαθητές του: Γιατί τρώει και πίνει με τελώνες κι αμαρτωλούς;

Αυτό είναι το ήθος του Χριστού, αυτό είναι το ήθος της Εκκλησίας. Κι αυτή (πρέπει να) είναι η ηθική τάξη στην Εκκλησία και καμιά άλλη. Έξω από αυτό το ήθος караδοкеί η γλυκιά παγίδα του "φαίνεσθαι", του φαρισαϊσμού, της αυτοδικαίωσης. Φροντίζουμε να φαίνεται ότι ζούμε στην αρετή αλλά τελικά είμαστε μακριά από το Χριστό, όταν με τον "πνευματικό" αγώνα αποβλέπομε στην αποθέωσή μας μακριά από το Χριστό.

Ακολούθησε κέρασμα σαρακοστιανό για όλο το εκκλησίασμα στο αρχονταρίκι.

